

KOMU SE BLÁZEN ŘÍKÁ

Když jsem prošla sedmou stříbrně modrou louží, počkal na mne - asi jen proto, že se naléhavě musel vyptat na věci, které mu neustále táhly hlavou.

"Jste blázen?, zeptal se odhodlaně.

"Musím být?", zněla má otázka na otázku. "Pojďte se mnou a naučte se vidět. Pak uvidíte."

*Na tobogánu snu
řítím se prostorem
kolem své hlavy
nahoru kupředu
jak se zrovna chce létat*

*Křídla jsem nechala
v úschovně zvláštností
a jen tak
že byl ten správný čas
vyskočila jsem si do okapu
vedle zelené múzy co tam už seděla
Kývajíce nohama sledovaly jsme
hemžení tam dole*

Některé důležité momenty života ti zcela uniknou, když neprojdeš sedmi loužemi, co se stříbrnou modří lesknou na tvé cestě. A také se musíš rozhodnout, ve kterém ze sedmi barvami omalovaných domků zděděných po hlemýždích chceš vlastně bydlet. Všechny jsou zařízeny stejně - pohodlné lůžko, lampa s jasným světlem a kniha, kterou právě chceš číst. Pro ty, kteří rádi cestují, visí na stěně mapa Odnikud Nikam přes Kamsi.

Moc nemysli na to, jak se přizdobíš cukrovou vatou nebo komu daruješ svazek sedmdesáti sedmi barevných balónků. Tyhle starosti odejdou, jak přišly. Balónky hlavně nedávej tomu malému klaunovi, který po pravé noze skáče na tvé levé noze. Je tak drobný, že balónky by ho vynesly nad město, kde by překážel vlaštovkám v podvečerních leteckých závodech. Mohly by si i myslet, že je opilý - to kvůli velkému červenému nosu.

A pořádně se rozhlédni, než velkým skokem dopadneš za krk té směšné smutné labuti, kterou přikovali k nějakému stroji. Vynáší ji to nahoru dolů, ale už jsi tu, abys přesekl její pouta a pomohl jí vzletět a opustit zajetí věčného samohybu. Každý ví, že létat můžeš nahoru a kupředu. Dolů se lze snést, jen vidíme-li něco důležitého svou krásou nebo nouzí. Snášet se na věž katedrály nebo k opuštěnému dítěti, to je přeci doporučeno Nejvyšším Mistrem Létání.

Potkáš-li anděla, který má v ústech modrou papírovou růži se zlomeným dřevěným stonkem, neboj se ho zastavit. Třeba ho zatahej za rukáv nebo ho chyt do sítky na motýly. Určitě mu ale požehnej a zeptej se ho, zda ti nepřinesl nějaký dopis. Rád slyší tuto otázku, aby mohl dělat drahoty a chvíli otálet s odpovědí, než ti předá záhadné psaní vonící čerstvě spařeným čajem a vanilkovou vzpomínkou na zítřejší výlet. Takové jsou totiž dopisy svěřené andělům...

Až budeš nejvíce pospíchat, najdi si zbytečnou autobusovou zastávku nebo opuštěné nádraží. Zde usedni na lavičku, podívej se, kde je slunce a jak dnes vypadají mraky. Potom otevři knížku veršů a pár se jich nauč zpaměti. Mohou se ti kdykoliv hodit, třeba když se ti bude zdát, že máš něco říci a nenajdeš pro takovou příležitost vhodná slova. Potom si utrhni pampelišku - je jich tu kolem plno - a vyčaruj z ní šperk. Určitě dnes potkáš princeznu, která marně hledá ztracený prstýnek nebo náušnice. Tvůj dárek jí přijde vhod.

*Na tobogánu snu
prolétám poslední zatáčkou
odstředivá síla mě vymrštila
na velkou ručičku kostelních hodin
která právě napřahuje
tři čtvrti na věčnost*

Delicie Nerková 2004